

Sygn. akt III KK 261/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Bogumiły Drozdowskiej,
w sprawie **T. J. K.**

skazanego z art. 258 § 1 i 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 października 2011 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 września 2010 r.

uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego, a dotyczącej czynów przypisanych w pkt XI (czyny XVI oraz XVII z aktu oskarżenia), pkt XII (czyn XVIII z aktu oskarżenia), pkt XIV (czyn XXI z aktu oskarżenia) oraz pkt XVI (czyn XXIII z aktu oskarżenia) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

T. J. K. został oskarżony o popełnienie dwudziestu pięciu czynów przestępczych, wyczerpujących dyspozycje: art. 263 § 2 k.k.; art. 258 § 2 i 3 k.k.; art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 258 § 2 k.k.; art. 245 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.; art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 189 § 2 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 września 2010r. Sąd Okręgowy, w następujących punktach, uznał T. K. za winnego popełnienia m. in.:

VII. czynu polegającego na tym, że w okresie nie wcześniej niż od dnia 28 czerwca 1997r. do czerwca 2000r. w /.../ brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 i § 2 k.k. i za to na mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności;

XI. czynów polegających na tym, że w dniu 9 sierpnia 1999r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których prowadzone są odrębne postępowania, kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, spowodował zdarzenie zagrażające życiu i zdrowiu ludzi oraz mieniu w znacznych rozmiarach w postaci eksplozji materiału wybuchowego w budynku firmy „D.” przy ul. M., powodując stratę w kwocie około 2.500 zł na szkodę G. M. oraz w dniu 14 sierpnia 1999 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których prowadzone są odrębne postępowania, kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, spowodował zdarzenie zagrażające życiu i zdrowiu ludzi oraz mieniu w znacznych rozmiarach w ten sposób, że zlecił zdetonowanie urządzenia wybuchowego w Klubie Rekreacyjnym „A.”, powodując straty w wysokości 30.000,00 zł na szkodę J. L., w wysokości 15.000,00 zł na szkodę Zakładu Systemów Cyfrowych „D.” oraz w wysokości 1.800,00 zł na szkodę A. M., Cechu Rzemiosł Różnych i Zakładu Oczyszczania Miasta i przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 1

k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 163 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 163 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności;

XII. czynu polegającego na tym, że w dniu 4 grudnia 1999r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których prowadzone są odrębne postępowania, kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym zlecił sprowadzenie zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu ludzi oraz mieniu w znacznych rozmiarach w postaci eksplozji ładunku wybuchowego, w wyniku czego zniszczeniu uległ samochód osobowy Jeep Grand Cherokee należący do S. C. i K. C., tj. przestępstwa z 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 163 § 1 pkt 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

XIV. czynu polegającego na tym, że w dniu 20 stycznia 2000r. w S. w ramach podziału ról wynikających z działania w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał uprowadzenia M. R., którego następnie pozbawił wolności w warunkach szczególnego udręczenia zmuszając inną osobę do wypłacenia kwoty 50.000 USD za uwolnienie pokrzywdzonego, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 252 § 1 k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

XVI. czynu polegającego na tym, że w okresie około czerwca 2000r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w stosunku do których są prowadzone odrębne postępowania, kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, czynił przygotowania do dokonania uprowadzenia I. K. przeprowadzając jego obserwację, po czym usiłował dokonać uprowadzenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wszystkie orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył T. K. karę łączną w rozmiarze 11 lat pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca i prokurator.

Prokurator zaskarżył wyrok m. in. na niekorzyść oskarżonego w części orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, wnosząc o jej podwyższenie do lat piętnastu.

Obrońca T. K. zarzucił wyrokowi w szczególności:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych w pkt: I, II, III, IV, V, VI, VII, IX, XI, XII. XIII. XIV, XV oraz XVI;

2) rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 170 § I pkt 2, 3, 4 oraz 5 k.p.k. przez niezasadne oddalenie szeregu wniosków dowodowych, tj. m. in. w zakresie:

a) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o ustalenie, czy wobec oskarżonego w latach 1998-2000 były prowadzone czynności operacyjne, a w szczególności kontrola rozmów telefonicznych i w przypadku uzyskania odpowiedzi twierdzącej, przekazanie tych materiałów operacyjnych Sądowi Okręgowemu w G.,

b) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o ustalenie, w jaki sposób odbywały się w latach 1998-2000 w areszcie śledczym na terenie Berlina widzenia osób oskarżonych z odwiedzającymi ich prywatnie osobami, nie będących członkami rodzin, w szczególności, czy widzenia te odbywały się w wydzielonym pomieszczeniu, przy stoliku, czy funkcjonariusz był obecny w bezpośredniej bliskości, czy widzenia były rejestrowane, nadzorowane przez funkcjonariuszy oraz w jaki sposób,

c) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o uzyskanie kserokopii, zabezpieczonej przez Prokuraturę w Berlinie w dniu 28 sierpnia 2000r., podczas przeszukania, książeczki strzeleckiej oskarżonego w celu ustalenia dat, w jakich oskarżony odwiedzał strzelnicę policyjną w Berlinie,

d) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o uzyskanie kserokopii, zabezpieczonych przez Prokuraturę w Berlinie w dniu 28 sierpnia 2000r., podczas przeszukania, umów kupna-sprzedaży pojazdów zawieranych przez oskarżonego na terenie Niemiec w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą „E”. w celu ustalenia dat w jakich oskarżony zawierał umowy kupna-sprzedaży pojazdów na terenie Niemiec,

- e) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o ustalenie, czy wobec oskarżonego T. K. w latach 1998-2000 prowadzone było postępowanie karne (śledztwo) na podstawie zeznań świadka L. F. i w przypadku uzyskania odpowiedzi twierdzącej, przekazanie odpisów akt śledztwa Sądowi Okręgowemu,
- f) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec w celu uzyskania z klubu sportowego o nazwie E. informacji, czy przechowywana jest obecnie dokumentacja dotycząca klientów uczęszczających do klubu w latach 1999-2000, a w szczególności rejestr dni i godzin w których odwiedzali klub, monitoringu, opłaty składek w celu przekazania dokumentacji dotyczącej oskarżonego,
- g) zwrócenia się, w drodze pomocy prawnej, do Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec w celu ustalenia w Urzędzie Miejskim Miasta Berlin adresów osób: /.../ i przesłuchanie tych osób na okoliczność uczęszczania z oskarżonym do klubu sportowego w latach 1999-2000 w Berlinie, częstotliwości tych spotkań, na tej podstawie, iż dowody nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a z zeznań świadków /.../ wynika, iż byli na terenie Niemiec, podczas gdy przeprowadzenie powyższego dowodu było konieczne dla weryfikacji zeznań w/w świadków i w konsekwencji ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Wyrokiem z dnia 27 października 2011r., Sąd Apelacyjny:

- I. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt. XVII zaskarżonego wyroku;
- II. zmienił wyrok w ten sposób, że w pkt. I poprawił kwalifikację prawną czynu przyjmując za jej podstawę, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 286 d.k.k. i za ten czyn na mocy art. 286 d.k.k. wymierzył T. K. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- III. uchylił pkt.: II, III, IV, V, VI, VII, VIII oraz IX wyroku i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
- IV. utrzymał w mocy wyrok w pozostałym zakresie;
- V. na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając:

- rażącą obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., polegającą na utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w pkt: XI, XII, XIV oraz XVI, które obejmują czyny kwalifikowane „w zw. z art. 65§1 k.k.” - mimo, że stwierdził naruszenie przepisu postępowania uzasadniającego uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w punkcie VII, tj. w części uznania oskarżonego za winnego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, co skutkuje wewnętrzną sprzecznością wyroku;

2. rażącą obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. polegającą na nieuzasadnieniu z jakiej przyczyny Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego w punkcie VII, a utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w pkt: XI, XII, XIV oraz XVI, które to punkty obejmują czyny kwalifikowane „w zw. z art. 65 § 1 k.k.” - mimo, że opisy czynów są ze sobą sprzeczne, co skutkuje wewnętrzną niespójnością wyroku;

3. rażącą obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w sposób niespełniający wymogów określonych we wskazanym przepisie, co uniemożliwia weryfikację tego, czy kontrola instancyjna została przeprowadzona w sposób prawidłowy.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji.

W toku rozprawy kasacyjnej prokurator Prokuratury Generalnej przyłączył się do tego stanowiska.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Sąd Apelacyjny dopuścił się rażącej obrazę przepisu postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., co miało istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego. Ponadto z uwagi na treść wyroku doszło, w zaskarżonym kasacją zakresie, do wewnętrznej sprzeczności rozstrzygnięcia i w takiej postaci

orzeczenie sądu odwoławczego nie może się ostać, tym samym egzystować w obrocie prawnym. W drodze kasacji zaskarżeniu podlega prawomocne orzeczenie, a więc to, co ono zawiera, ale takiemu zaskarżeniu podlega także ta materia orzeczenia, która ma określone braki w zakresie stosowania prawa. Z jednej strony uchylony został wyrok Sądu Okręgowego w zakresie pkt VII, w którym przypisano skazanemu to, że „w okresie nie wcześniej niż od dnia 28 czerwca 1997r. do czerwca 2000r. /.../ brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnianie przestępstw”, a utrzymano w mocy pkt: XI, XI, XIV oraz XVI, odnoszące się do czynów popełnionych we wskazanym wyżej okresie i miejscach, z uwzględnieniem tego, że T. K. miał się ich dopuścić „kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym”. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w ogóle nie odniesiono się do tego, dlaczego odnośnie wskazanych powyżej punktów wyrok został utrzymany w mocy, tym samym w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary za te czyny pozostał przepis art. 65 § 1 k.k. Z treści uzasadnienia wyroku sądu *ad quem* wynika (s. 28), że głównym powodem uchylecia części wyroku sądu *a quo* była obraza prawa materialnego, w tym wskazanej przez sąd odwoławczy reguły kolizyjnej z art. 4 § 1 k.k., albowiem sąd pierwszej instancji nie poświęcił żadnej uwagi kwestiom intertemporalnym, a orzeczenie dotyczyło zachowań sprzed zmiany stanu prawnego, tj. treści art. 65 k.k. (zmienionego ustawą z dnia 16 kwietnia 2004r. z dniem 1 maja 2004r.- Dz. U. Nr 93, poz. 889). Ponadto sąd drugiej instancji w swoich rozważaniach (uzasadnienie - s. 29) wyraźnie wskazał, że przyjęty czasokres w pkt VII musi budzić wątpliwości, a wątpliwości te, w ocenie sądu kasacyjnego, potęguje również sposób opisu czynów z pkt: XI, XII, XIV i XVI, gdzie nie wskazano wprost z jaką zorganizowaną grupą przestępczą opisane tam zachowania skazanego były związane. Nadto we wskazanych punktach, co zyskało akceptację Sądu Apelacyjnego, przyjęto, że T. K. „kierował zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym”, a w uchylonym pkt VII Sąd Okręgowy przypisał mu jedynie „branie udziału w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym”. Zasadnie zwrócił na to uwagę obrońca w kasacji zaznaczając, że w uzasadnieniu sądu odwoławczego nie odniesiono się do tak istotnych różnic, a przecież z treści pisemnych motywów wyroku sądu pierwszej instancji wynikało (Rozdział I - s.: 21-30), że czyny przypisane w pkt.: XI, XII, XIV oraz XVI zostały popełnione w ramach nowozałożonej przez skazanego grupy, (podkreślenie – SN),

która miała zajmować się porwaniami dla okupu i przyjęto jako datę jej powstania początek 1998r., zaznaczono jednak, że wcześniej skazany związany był z grupą J. S. Wskazano następnie skład nowej struktury przestępczej i role jakie powierzono do wykonania określonym osobom w kolejno popełnianych czynach przestępczych.

Wszystkie trzy zarzuty zawarte w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dotyczą w istocie tego samego zagadnienia, a sprowadzającego się do tego, że nie podano powodów utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego, we wskazanym zakresie - w sytuacji, gdy doszło do uchylecia rozstrzygnięcia zawartego w pkt VII orzeczenia stanowiącego swoistą „bazę” dla prawno-karnego wartościowania zachowań T. K. przypisanych mu w zaskarżonym orzeczeniu w pkt: XI, XII, XIV oraz XVI. Sąd Apelacyjny stwierdził jedynie, że w tej części akceptuje zarzuty prokuratora podniesione w apelacji. Nie wypowiedziano się jednoznacznie w tym zakresie, czy uznano, że istniały faktycznie dwie grupy, tj. jedna w 1997r., w której skazany brał tylko udział i druga w latach 1998-2000, którą miał już T. K. założyć i kierować. O to zaś nie został w rozpoznawanej sprawie oskarżony (por. pkt XI aktu oskarżenia, gdzie zarzut dotyczył brania udziału skazanego w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw, co miało mieć miejsce w G. w okresie od stycznia do 30 sierpnia 1997r.). W uzasadnieniu środka odwoławczego prokurator nawet wskazał, że toczy się jeszcze inne postępowanie karne w tym zakresie. Skoro tak, to obowiązkiem sądu *ad quem* było wnikliwie rozważyć czy w takiej postaci mogły się ostać skazania zawarte w pkt: XI, XII, XIV i XVI, tj. przy takich ustaleniach jak przyjął to sąd *a quo* (w tym co do czynu przypisanego w pkt VII) i jakie zawarł opisy tych czynów oraz co przedstawiono w pisemnych motywach wyroku. Podnosi się zasadnie w judykaturze, że wyroku nie odczytuje się wyłącznie przez treść tzw. części dyspozytywnej (sentencji), ale również poprzez treść jego uzasadnienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008r., V KK 8/08, Lex nr 436443). Zostało takie procedowanie zaakceptowane przez sąd odwoławczy, który utrzymał w mocy te cztery punkty wyroku. Ewidentne braki pisemnych motywów zakwestionowanego w kasacji wyroku uniemożliwiają zdekodowanie toku rozumowania Sądu Apelacyjnego, pozostawiają powody zapadłego rozstrzygnięcia wręcz w sferze domysłów (domniemań), z oczywistą obrazą art. 453 § 3 k.p.k. Odnosi się to do tak podstawowej decyzji procesowej jak utrzymanie w mocy

czterech wskazanych punktów wyroku sądu pierwszej instancji, przy jednoczesnym uchyleniu orzeczenia do ponownego rozpoznania w punkcie dotyczącym przestępstwa kluczowego z punktu widzenia zastosowania przy jednostkowych czynach przestępczych przepisu art. 65 § 1 k.k., z surowymi konsekwencjami jakie wynikają z jego zastosowania - w tym na etapie postępowania wykonawczego (np.: w zakresie spełnienia ustawowych kryteriów do warunkowego przedterminowego zwolnienia - art. 78 § 2 k.k.). Ponadto w pisemnych motywach zaskarżonego zwykłym środkiem odwoławczym orzeczenia zawarto stwierdzenie, że T. K. z popełniania przestępstw (w tym przypisanego w pkt XIV) „uczynił sobie stałe źródło dochodu” (Rozdział IV. Co do winy i kwalifikacji prawnej. - s.:7-8), co uzasadniało przyjęcie konstrukcji z art. 65 § 1 k.k., czego jednak nie zawierały opisy czynów przyjęte w wyroku sądu *meriti*. Niezbędnym było wszechstronne przeprowadzenie rozważań w aspekcie zmiany treści art. 65 k.k., z uwzględnieniem ustalonych dat popełnienia jednostkowych czynów przestępczych oraz regulacji zawartej w przepisie art. 4 § 1 k.k. W podstawie prawnej skazania i wymiaru kary przyjęto przepis po zmianie stanu prawnego - pomimo, iż w zakresie innych czynów, jak wskazano, doszło w tej materii do uchylenia wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy także podzielić stanowisko obrońcy, że nie zostały rozważone zarzuty apelacyjne, a związane z oddaleniem przez sąd *a quo* wniosków dowodowych zawartych w piśmie z dnia 9 września 2010r., gdyż jednozdaniowe odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 39) do treści tego zarzutu nie spełnia elementarnych wymagań stawianych w art. 433 § 2 k.p.k. Trafnie podnosi się w judykaturze, że nie jest wystarczające formalne odniesienie się do zarzutów wniosków sformułowanych w środku odwoławczym, konieczne bowiem jest merytoryczne zbadanie ich zasadności i danie temu wyrazu w treści uzasadnienia wydanego orzeczenia. Obraza przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. ma miejsce zarówno wtedy, gdy sąd pomija zupełnie w swych rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym, jak i wtedy, gdy analizuje je w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010r., III KK 305/10, Biul. PK 2010, Nr 6, s. 9 oraz z dnia 24 marca 2010r., II KK 199/09, OSNwSK 2010/1/635).

Wykazane, zasadnicze wady uzasadnienia zaskarżonego wyroku, stanowią naruszenie prawa w stopniu o jakim traktuje przepis art. 523 § 1 k.p.k., gdyż

zignorowane zostały wymogi ustawowe jakie dotyczą procedowania w sądzie odwoławczym, wynikające z treści powołanych już przepisów procedury karnej. Ocena wpływu wadliwości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, polegającej na pominięciu i nie rozważeniu chociażby jednego z zarzutów apelacji, na treść orzeczenia nie budzi wątpliwości co do istotnego znaczenia, gdyż opisywana wadliwość motywów rozstrzygnięcia uniemożliwia poznanie oraz jakąkolwiek weryfikację argumentów, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Przepis art. 457 § 3 k.p.k. wprost stanowi, że w uzasadnieniu należy podać czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne, bądź nie. Prawidłowe wypełnienie tych zadań ma zasadnicze znaczenie nie tylko z punktu widzenia realizacji uprawnień strony wnoszącej środek odwoławczy, ale także w aspekcie kontroli kasacyjnej, która w wypadku wadliwego, w tym niekompletnego uzasadnienia sądu odwoławczego nie jest możliwa.

Ponownie procedując w toku postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny powinien spełnić wskazane wymogi prawa procesowego, a nadto mieć na uwadze, że warunkiem przyjęcia ustalenia, iż czyn został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej jest przypisanie sprawcy danego przestępstwa przynależności do niej (art. 258 k.k.). Obostrzenie wynikające z przepisu art. 65 § 1 k.k. ma bowiem zastosowanie dopiero wówczas, gdy sprawca bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej lub związku przestępczym, i popełnia w ramach tych struktur chociaż jedno przestępstwo, a więc dopuszcza się co najmniej dwóch przestępstw pozostających w zbiegu realnym, tj. czynu z art. 258 k.k. (w którejkolwiek z form sprawczych) i określonego przestępstwa jednostkowego. Fakt skazania danej osoby za działanie polegające na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw oraz za, kwalifikowane na podstawie art. 65 k.k., przestępstwa popełnione w zorganizowanej grupie przestępczej przesądza - zgodnie z treścią wskazanego przepisu - iż m. in. w zakresie środków związanych z poddaniem sprawcy próbie mają do niej zastosowanie przepisy przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2004r., V KK 171/04, Lex nr 137729).

Z tych też względów orzeczono jak w wyroku.

